

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: LUKR INGENEERING, a.s.**, se sídlem Pallova 44/12, Plzeň, IČ 252 12 541, *zastoupeného JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem Mikulášská 9, Plzeň*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, *zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínová 2, Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2013, sp. zn. SZ MMP/079029/13/KUC, čj. MMP/137107/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou doručenou soudu dne 9. 9. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, ze dne 3. 7. 2013, čj. MMP/137107/13, a rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 8 – Černice, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí, ze dne 20. 2. 2013, čj. ÚMO8/0234/13, a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V daném případě bylo o žádosti žalobce o vydání stavebního povolení vydáno závazné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče [dále též jen „*orgán památkové péče*“], které znemožnilo žádosti vyhovět (§ 149 odst. 3 správního řádu).

Věci stavebního řádu jsou upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 183/2006 Sb.*“ nebo „*stavební zákon*“].

Péče státu o kulturní památky (dále jen „státní památková péče“) je upravena zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 20/1987 Sb.*“ nebo „*zákon o státní památkové péči*“].

II. Předchozí řízení

Nařízením vlády č. 127/1995 Sb. bylo podle § 5 odst. 1 zákona o státní památkové péči území ucelené části Plzně 8 - Černice s dochovanými soubory lidové architektury prohlášeno za památkovou rezervaci.

Dne 9. 1. 2013 pod čj. MMP/254648/12 Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, na základě žádosti vlastníka nemovitosti společnosti LUKR INGENEERING, a.s., vydal podle § 149 odst. 1 správního řádu toto závazné stanovisko: Provedení stavby „Černice – Selská návěs čp. 21 PIVNÍ SLUNEČNÍ LÁZNĚ“, změny víceúčelové stavby čp. 21, Selská návěs 2, na pozemku parc. č. 298, k.ú. Černice, v památkově chráněném území Vesnické památkové rezervace Černice, v rozsahu nástavby pивních slunečních lázní v objektu A. Školici středisko, části A II, novostavby na místě původně hospodářské stavby stájí, je z hlediska zájmů státní památkové péče, podle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči, nepřipustné.

Dne 7. 2. 2013 podala společnost LUKR INGENEERING, a.s. [= stavebník], Úřadu městského obvodu Plzeň 8 - Černice žádost o vydání stavebního povolení na stavbu Pivní sluneční lázně ve víceúčelové stavbě Černice – Selská návěs čp. 21, A. Školici středisko, B. Sportovně relaxační centrum, na pozemku parc. č. 298 v k.ú. Černice. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. SZ ÚMO8/0184/13/PRA, čj. ÚMO8/0234/13, Úřad městského obvodu Plzeň 8 – Černice, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí (dále též jen „*stavební úřad*“), žádost o stavební povolení na uvedenou stavbu podle § 149 odst. 3 správního řádu zamítl z toho důvodu, že podle výše uvedeného závazného stanoviska orgánu památkové péče je požadovaná změna stavby nepřipustná.

Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se žalobce odvolal.

K rozhodnutí o odvolání byl příslušný Magistrát města Plzně, odbor stavebně správní (dále též jen „*odvolací správní orgán*“). Jelikož odvolání směřovalo proti obsahu závazného stanoviska, vyžádal odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, jako správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Dne 7. 6. 2013 pod zn. KPP/1678/13, sp. zn. ZN/117/KPP/13, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu (dále též jen „*krajský úřad*“), závazné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, ze dne 9. 1. 2013, čj. MMP/254648/12, v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu potvrdil. Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2013, sp. zn. SZ MMP/079029/13/KUC, čj. MMP/137107/13, Magistrát města Plzně, odbor

stavebně správní, odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. SZ ÚMO8/0184/13/PRA, čj. ÚMO8/0234/13, potvrdil.

III. Žaloba

V bodě III. žaloby žalobce konstatuje, že nově vybudoval komplex tzv. Pivovarského dvora na základě celkové rekonstrukce původních staveb a zprovoznil jej v roce 2007. Komplex se nachází ve Vesnické památkové zóně (správně: rezervaci) Černice. Žalobce komplex vybudoval na místě, kde původní budovy byly v havarijním stavu, konkrétně budova A – dnešní školicí středisko byla de facto před demolicí a jen stěží si lze představit, že by mohla být předmětem zájmu veřejnosti. Nebýt žalobce, tak by předmětná budova dnes již nebyla zachována. Žalobce se souhlasem příslušného orgánu státní správy vybudoval moderní komplex spojený s vlastní výrobou piva – minipivovarem. Řešení bylo kompromisem mezi požadavky žalobce a požadavky orgánu státní správy. Místo se stalo centrem kultury a Černice konečně „oživly“ a dnes jsou díky právě tomuto komplexu předmětem zájmu široké veřejnosti. Nelze zapomenout, že stávající stavba se díky provedené adaptaci do stávající podoby stala centrem pro relaxaci, jakož i pro společenské využití celých Černic.

V bodě III. žaloby se dále konstatuje, že s ohledem na současnou celosvětovou ekonomickou krizi přišel žalobce s myšlenkou, jak komplex více zatraktivnit a přivést k ekonomické prosperitě a městu Plzni přidat na atraktivitě, a to vybudováním prvních pivních lázní v Plzni v jedné z částí komplexu, v budově A dnešního školicího střediska, čímž by došlo pouze ke zvýšení hřebene a sklonu střechy jedné z budov. Optická seznatelnost změny je naprosto minimální, jak dokládají i srovnávací fotografie. A to jak z pohledu z návsi, tak i z pohledu tzv. záhumního., který navíc do budoucna nebude ani viditelný, když na sousedním pozemku mohou v souladu se stávající územní koncepcí stát domy a již za tím účelem se pozemek nabízí k prodeji. Uvažovaný rozdíl před a po provedení zamýšleného záměru, který byl shledán jako nepřipustný, z pohledu z návsi či „záhumního“ je naprosto nevýznamný a zcela mimo rozlišovací schopnost člověka. Žalobce proto požádal příslušný správní orgán o vydání závazného stanoviska v souvislosti se záměrem provést stavební úpravu při budování pivních slunečních lázní v budově A komplexu tzv. Pivovarského dvora a předpokládal vydání kladného stanoviska.

Sub IV./1) žaloby žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice cituje všechny námitky žalobce uvedené v odvolání, ale žádné bližší důvody či argumentaci, proč jim nevyhověl, již neuvádí, v závěru jen konstatuje či uvede, že má prostě jiný názor či že dospěl k jinému závěru, převážně je odkazuje na závazné stanovisko.

Sub IV./2) žaloby se uvádí, že není dostatečně zřejmé, jak by případné provedení požadované změny stavby zasahovalo či narušovalo stávající stav památkové zóny (správně: rezervace), když změna spočívající v zásadě pouze ve zvýšení hřebene střechy je minimální, z hlediska nárůstu hmotové změny se jedná o nárůst ve výši cca 2,6 %, maximálně do 3 %, přičemž tento výpočet provedl stavebník a ze strany správního orgánu nebyl proveden ani podrobně vypočten. Správní orgán obecně v napadeném rozhodnutí uvádí, že hmotové a tvarové změny předmětné stavby nerespektují místně tradiční řešení staveb. V čem konkrétně se již v napadeném rozhodnutí nerozebírá. Dále stavba nemá být v kontextu s okolními stavbami, neumožňuje příznivé začlenění stavby do prostředí Vesnické památkové rezervace

Černice, realizace stavby by narušila historický charakter území. V tomto směru je napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelné.

Sub IV./3) žaloby žalobce zdůrazňuje, že vedle zájmu na památkové ochraně dané nemovitosti zde stojí také zcela legitimní zájem vlastníka nemovitosti na jejím ekonomicky udržitelném a dlouhodobě životaschopném využití, jakož i veřejný zájem na účelném uspořádání měst, v nichž se památková rezervace nachází, z hledisek např. dostupnosti různých služeb, dopravní obslužnosti, přiměřeného pohodlí a obvyklých civilizačních vymožeností obytných budov a jiných aspektů vytvářejících komfortní životní podmínky. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany. Za zásadní považuje žalobce, že správní orgán nedostatečně zvážil, jak zasáhne rozhodnutím do vlastnického práva vlastníka nemovitosti a omezí jej. Žalobce tu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, čj. 7 As 43/2009-52. V kontextu tam uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu správní orgán svým rozhodnutím potlačil oprávněné zájmy vlastníka nemovitosti. Správní orgán sice opakuje a cituje problematiku konfliktu veřejného a soukromého zájmu a dochází k závěru, že poskytuje ochranu zájmu veřejnému, ale nikterak konkrétně to nezdůvodňuje (viz srovnání rozdílů na fotografiích).

Sub IV./4) žaloby se tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 11 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy. Pro žalobce je nemožnost provádění úprav existenční záležitostí a při nemožnosti provést drobnou stavební úpravu by *ad absurdum* mohl přístup orgánu státní správy vést k zániku pro historii významné památky, pokud by její provoz nebyl z ekonomického hlediska pro soukromého vlastníka přijatelný. To ale přece není smyslem ochrany architektonického dědictví Evropy.

Sub IV./5) žaloby žalobce poukazuje na rozpor mezi odborným vyjádřením Národního památkového ústavu ze dne 11. 12. 2012 a znaleckým posudkem Ing. Josefa Ždycha, znalce z oboru stavebnictví se specializací památkové objekty, jemuž se navrhovaná změna stavby jeví jako vhodná a dokonce pohledově dojde ke zvýšení kvality objektu. Správní orgán by si měl zadat zpracování odborného stanoviska nebo znaleckého posudku nezávislým subjektem v širších souvislostech na základě prostudování místních podmínek, kterým by byly odstraněny rozpory mezi stanoviskem Národního památkového ústavu a posudkem Ing. J. Ždycha. Znalci je vytýkáno, že předmětná stavba je hodnocena pouze z pohledu tzv. záhumního, tj. od jihovýchodu, s tím, že předložené fotografie, které řeší pohled z druhé strany a z nichž je patrné, že pohled z návsi je přehlédnutelný, resp. že je relativně příznivý, nelze akceptovat z důvodu, že je přijatelný jen z jediného úhlu. Právě ale ze znaleckého posudku Ing. J. Ždycha vyplývá, že navrhovaná změna stavby je tedy příznivá i z pohledu záhumního a jako taková je celkově vhodnější, když zvýšením hřebene střechy dojde ke zlepšení celkových poměrů hmot.

V závěru bodu IV. žaloby žalobce uvádí, že žalovaný svým postupem dle jednotlivých bodů žaloby porušil zejména:

– ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když povinností správního orgánu je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí;

- ustanovení § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči, podle něhož v závazném stanovisku se správní orgán vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést, přičemž základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru;

- ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly;

- čl. 11 Listiny základních práv a svobod, když správní orgán zasáhl do základních práv a svobod žalobce, a to konkrétně do ústavní ochrany vlastnického práva, a dále čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož i v případě omezení základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu;

- čl. 11 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy, podle něhož při respektování architektonického a historického charakteru dědictví se každá Strana zavazuje podporovat využívání chráněných statků s ohledem na potřeby současného života a adaptaci starých budov pro nové účely, je-li to vhodné;

- ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se písemně vyjádřil k jednotlivým bodům obsaženým v žalobě i k jejímu závěru.

Ad 1) žalovaný uvedl, že odbor památkové péče vydal závazné stanovisko, které znemožnilo vyhovět žádosti, a proto stavební úřad dle § 149 odst. 3 správního řádu žádost bez dalšího dokazování zamítl. Žalovaný po doručení odvolání nechal dle § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumat závazné stanovisko krajským úřadem a po jeho potvrzení vydal napadené rozhodnutí.

Ad 2) žalovaný poukázal na to, že odbor památkové péče ve svém závazném stanovisku vyjmenoval důvody, které činí záměr nepřípustný. Žalobce neuvedl, z čeho nárůst hmoty střechy ve výši cca 2,6 %, maximálně do 3 % vypočítal, z hlediska památkové péče není nejdůležitější, o kolik procent naroste hmota, ale jak se hmotové změny pohledově dotknou památkové rezervace. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu, že hmotové a tvarové změny předmětné stavby nerespektují místně tradiční řešení staveb. Zamýšlené hmotové a tvarové změny jsou uvedeny v rozhodnutí a důvodem nemožnosti stavbu provést je ochrana památkové péče z důvodu nemožného začlenění stavby do prostředí vesnické památkové rezervace s narušením historického charakteru území.

Ad 3) žalovaný konstatoval, že navržená změna stavby by byla z hlediska ochrany architektonického souboru – Vesnické památkové rezervace Plzeň 8 - Černice dle Úmluvy o

ochraně architektonického dědictví Evropy nepřipustnou z důvodu jejího celkového negativního dopadu na památkovou rezervaci. Stanovisko odboru památkové péče má žalobce k dispozici, proto ani žalovaný nepřepisoval důvody, které činí stavební záměr nepřipustným. Veřejný zájem na ochranu památkové rezervace převažuje nad soukromým zájmem žalobce.

Ad 4) žalovaný uvedl, že čl. 11 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy praví, že při respektování architektonického a historického charakteru dědictví se Česká republika jako strana zavazuje podporovat využívání chráněných statků s ohledem na potřeby současného života a adaptaci starých budov pro nové účely, je-li to vhodné. Zamýšlený objekt k přestavbě je součástí Vesnické památkové rezervace Plzeň 8 - Černice, která náleží do architektonického dědictví chráněného Úmluvou. S ohledem na potřeby současného života, tj. i využití pro „Pivní sluneční lázně“ je zcela jednoznačně limitováno respektováním architektonického a historického charakteru této památkové rezervace. Úmluva podporu využití chráněných statků jednoznačně omezuje respektem k architektonickému a historickému charakteru dědictví.

Ad 5) se žalovaný dovolal toho, že dle závazného stanoviska odboru památkové péče i stanoviska krajského úřadu se znalecký posudek Ing. Josefa Ždycha zdaleka nezaměřoval na všechny aspekty důležité pro posouzení záměru z hlediska zájmů státní památkové péče. Žalovaný není oprávněn posuzovat vyjádření Národního památkového ústavu ani stanovisko odboru památkové péče či krajského úřadu. Žalovaný postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu a nechal přezkoumat stanovisko odboru památkové péče, jinou možnost ani neměl. Pro přezkum stanoviska není žalovaný věcně ani místně příslušný.

K závěru žaloby se žalovaný vyslovil tak, že neporušil žalobcem namítaná ustanovení. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu se vypořádal s námitkami žalobce, při svém rozhodování se řídil ustanovením § 149 správního řádu, který stanoví postup v případě rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem; pokud závazné stanovisko znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Žalovaný neporušil ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., poněvadž žalobcem navrhované stavební úpravy nejsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, jak uvádějí stanoviska dotčených orgánů. Žalovaný nepochybil ve vztahu k § 2 odst. 4 správního řádu. Veřejný zájem jakýsi univerzální, obecně platný a všem společný neexistuje. Ochrana veřejného zájmu přísluší dotčeným orgánům, které pro řízení vydávají závazná stanoviska. Žalovaný musí při svém rozhodování závazné stanovisko respektovat. V tomto konkrétním případě veřejný zájem na ochraně Vesnické památkové rezervace Plzeň 8 - Černice převažuje nad soukromým zájmem žalobce maximálně využít nemovitost k podnikatelské činnosti, jak je uvedeno ve stanovisku krajského úřadu i odboru památkové péče. Žalovaný svým rozhodnutím neomezil vlastnické právo žalobce garantované v čl. 11 Listiny základních práv a svobod; svým rozhodnutím zamezil stavebním úpravám, kterými by byl porušen veřejný zájem na ochraně památkové rezervace. Ustanovení čl. 11 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy zavazuje Českou republiku k podpoře využívání chráněných statků s ohledem na potřeby současného života, při respektování architektonického a historického charakteru dědictví, což však neznamená svévoli při zásazích do nemovitostí a povolování veškerých modernizačních úprav orgány státní památkové péče. Správní orgány mají povinnost vycházet žadatelům dle možností vstříc,

zároveň mají zákonem uloženou povinnost chránit veřejný zájem vyjádřený Úmluvou i památkovým zákonem na ochranu architektonického dědictví. Dle § 50 odst. 3 *správního řádu* správní orgány dbají, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejnými zájmy vyjadřovanými ve zvláštních zákonech případně prostřednictvím dotčených orgánů. V tomto konkrétním případě stavební úřad vyhodnotil podklady objektivně a nestranně a žalovaný dále postupoval dle § 149 odst. 4 *správního řádu*.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 21. 1. 2015 účastníci řízení setrvali na svých argumentech obsažených v jejich výše rekapitulovaných písemných podáních. Určitá snaha žalobce o rozšíření žaloby o další žalobní body narazila na zásadu koncentrace řízení upravenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s.

VI. Vlastní argumentace soudu

VI.1 Odůvodnění napadeného rozhodnutí

V daném případě bylo rozhodnutí stavebního úřadu podmíněno závazným stanoviskem orgánu památkové péče (§ 149 odst. 1 *správního řádu*).

Orgán památkové péče [správní orgán příslušným k vydání závazného stanoviska] dne 9. 1. 2013 pod čj. MMP/254648/12 shledal navrhovanou změnu předmětné stavby z hlediska zájmů státní památkové péče za nepřipustnou. Stavební úřad dne 20. 2. 2013 pod sp. zn. SZ ÚMO8/0184/13/PRA, čj. ÚMO8/0234/13, žádost o stavební povolení na uvedenou stavbu podle § 149 odst. 3 *správního řádu* zamítl. Krajský úřad [správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska] dne 7. 6. 2013 pod zn. KPP/1678/13, sp. zn. ZN/117/KPP/13, závazné stanovisko orgánu památkové péče potvrdil. Odvolací správní orgán dne 3. 7. 2013 pod sp. zn. SZ MMP/079029/13/KUC, čj. MMP/137107/13, odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Podle ustálené judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, jeden celek. V případě, že jde o rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem (§ 149 *správního řádu*), nepochybně tvoří jeden celek závazné stanovisko, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, potvrzení závazného stanoviska správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje.

V daném případě má soud za to, že ze zmíněného celku jsou seznatelné důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, i informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníka řízení a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z uvedeného celku je naprosto zřejmé, z jakého důvodu byla žádost žalobce o vydání stavebního povolení zamítnuta. Správní orgány se vyjádřily k tomu, jakými úvahami se řídily při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí. Jsou zde uvedeny konkrétní důvody,

proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. V odvolacím řízení bylo v návaznosti na nalézací řízení adekvátně zdůvodněno, proč nebyly akceptovány námitky uvedené v podaném odvolání. Rozhodnutí byla odůvodněna jasně, určitě a srozumitelně. Odůvodnění rozhodnutí tak splňují také nároky na jejich přesvědčivost.

Podle názoru soudu tak správní orgány dostály smyslu požadavků tohoto dnes již klasického judikátu: „*Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.*“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný pod č. 27 v příloze časopisu Správní právo, rok 1994, ročník 2, částka 2, s. 90/XXVIII až 93/XXXI).

Z těchto důvodů se soud neztotožňuje s žalobcem v tom, že mu nebyly vyjeveny bližší důvody, proč jeho žádosti o vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu nebylo vyhověno. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani v tomto ohledu netrpí podle názoru soudu nedostačujícím odůvodněním, a není proto důvodu rušit je pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V dalším se odkazuje zejména na následující bod odůvodnění tohoto rozsudku, jakož i na odůvodnění závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, ze dne 9. 1. 2013, čj. MMP/254648/12, rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 8 – Černice, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí, ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. SZ ÚMO8/0184/13/PRA, čj. ÚMO8/0234/13, potvrzení závazného stanoviska Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem kultury, památkové péče a cestovního ruchu, dne 7. 6. 2013 pod zn. KPP/1678/13, sp. zn. ZN/117/KPP/13, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, ze dne 3. 7. 2013 sp. zn. SZ MMP/079029/13/KUC, čj. MMP/137107/13.

VI.2 Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Soud má za to, že v daném případě byly důvody nepřipustnosti navrhované změny předmětné stavby z hlediska zájmů státní památkové péče vyjádřeny dostatečně a přesvědčivě.

Ze správních spisů byl zjištěn rozsáhlý kontext přezkoumávané věci.

Víceúčelová stavba tzv. Pivovarského dvora Plzeň, bývalá zemědělská usedlost čp. 21, Selská náves 2, na pozemku pare. č. 298 v k.ú. Černice, se nachází v centrální části Vesnické památkové rezervace Černice, která toto památkově chráněné území charakterizuje, na pohledově exponovaném místě.

Objekt A. Školící středisko část A II (dále též jen „*předmětná stavba*“) je novostavbou v pozici a v orientaci původní hospodářské stavby stájí odstraněné v rámci realizace adaptace areálu usedlosti na školící středisko a sportovně relaxační centrum v letech 2005-2007.

Bývalá zemědělská usedlost čp. 21 utváří centrální část východní strany návsi a z hlediska velikosti a modernizace obytné budovy i hospodářských staveb byla v rámci území VPR Černice zcela ojedinělým dokladem prosperující zemědělské usedlosti, stavebně se rozvíjející ještě ve čtyřicátých letech 20. století. Dotčená usedlost, již v této dochované historické podobě z 1. poloviny 20. století, byla oproti okolní zástavbě návesního prostoru hmotově předimenzovaná, což ještě zdůrazňovalo její situování v nejvyšší (východní) části návsi, a proto jedním ze zásadních požadavků státní památkové péče na hmotové řešení zachovávaných adaptovaných i nově navržených dostaveb a staveb areálu bylo zachování výškové úrovně střech stávajících staveb. Z důvodu změny funkce a využití areálu a umožnění investičního záměru investora LUKR INGENEERING, a.s., akceptoval orgán památkové péče, v rámci územního řízení, navýšení hřebenů střech u staveb, které nebyly součástí uličního průčelí bývalé usedlosti, a to objektu B. Sportovně relaxačního centra, na místě původně hospodářské stavby stájí a chlévů, kde došlo k navýšení hřebene střechy na úroveň hřebene navazující uliční obytné budovy, a dále u předmětné stavby, která uzavírá východní stranu dvora bývalé usedlosti a pohledově se uplatňuje z prostoru návsi i humen. Dodržení stanovených výškových a půdorysných limitů objektů, tj. hmotového řešení, pak bylo ze strany státní památkové péče, ve vazbě na umožnění a efektivnost podnikatelského záměru investora, kompenzováno v případě předmětné stavby zejména jejím patrovým řešením, akceptováním navržené rozsáhlé suterénní části stavby (původně parkoviště a od roku 2012 relaxačních pivních koupelí), provedením sedlových vikýřů na patrovém objektu, netradičním mírným sklonem střešních rovin a s tím spojeným uplatněním pálené taškové rezné, ale typově vlnitým tvarem v území VPR Černice netradiční střešní krytiny. Snahou investora bylo již od přípravy investičního záměru adaptace areálu bývalé usedlosti čp. 21 dosažení výrazných hmotových změn oproti původnímu (míněno před adaptací) stavu zástavby.

V průběhu projekční přípravy jednotlivých stupňů projektové dokumentace adaptace areálu, projednávaných od roku 2003, bylo z hlediska státní památkové péče nalezeno maximální kompromisní řešení umožňující realizaci investičního záměru školicího střediska a sportovně relaxačního centra, posléze ještě rozšířeného o minipivovar, za zohlednění požadavků pro zabezpečení památkové ochrany na území rezervací a zón vymezených v čl. 2 Instrukce Ministerstva kultury ze dne 5. 2. 1998, čj. 3084/97, ve znění pozdějších předpisů, mj. též respektování dochované historické siluety a panoramat sídla v krajině a charakteristické výškové úrovně historické zástavby a jednotného přístupu ke stavebním úpravám dochovaného historického fondu a k realizaci novostaveb na území památkových rezervací a zón s dochovanými soubory lidové architektury.

V této souvislosti orgán památkové péče vydal *závazné stanovisko* k umístění stavby adaptace areálu usedlosti čp. 21 na školicí středisko, sportovně relaxační centrum, penzion a správní budovu, dle projektové dokumentace ve stupni DÚR – ZMĚNA (dne 12. 8. 2004 pod čj. 153/481/2004), *závazné stanovisko* k provedení stavby Černice - Selská náves čp. 21, A. Školicí středisko, B. Sportovně relaxační centrum, dle projektové dokumentace ve stupni DSP (dne 4. 5. 2005 pod čj. 69/124/2005), *souhlasné stanovisko* ke změně stavby před dokončením, vyvolané požadavkem investora na využití jihozápadní části podstřeší novostavby - Objektu A. Školicí středisko části A II., pro sklady prádla, vyžadující z hlediska vnějšího pláště stavby pouze osazení 2 ks střešních oken o rozměrech 78/118 cm na

jihovýchodní střešní rovině, a na zřízení výukového minipivovaru v části A I (dne 19. 9. 2006 pod zn. OPP/735/06) a *souhlasné stanovisko* k provedení pouze vnitřních stavebních úprav objektu školícího střediska A I. (dne 9. 6. 2008 pod zn. OPP/603/08).

V březnu 2009 požádala společnost LUKR INGENEERING, a.s., Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, o vydání závazného stanoviska k projektové dokumentaci zamýšlené změny stavby „Černice – Selská náves čp. 21 PIVNÍ SLUNEČNÍ LÁZNĚ“. Dne 10. 4. 2009 pod čj. NPÚ-341/1460/2009 Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Plzni, po prostudování projektové dokumentace z památkového hlediska nedoporučil navrhované sluneční pivní lázně dle předloženého řešení realizovat. Dne 24. 4. 2009 vzal žadatel žádost o vyjádření k projektové dokumentaci pro stavební řízení zpět. Dne 27. 4. 2009 pod sp. zn. OPP/394/09 odbor památkové péče řízení o uvedené žádosti společnosti LUKR INGENEERING, a.s., zastavil.

Dne 29. 4. 2009 požádala společnost LUKR INGENEERING, a.s., Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, o vydání závazného stanoviska k návrhu připravované změny stavby Černice, Selská náves 2, budova čp. 21, kde v podkroví zadního traktu budovy zamýšlí vybudovat „Pivní sluneční lázně“. Dne 18. 5. 2009 pod čj. NPÚ-341/2329/2009 Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Plzni, po posouzení nově předložené dokumentace z památkového hlediska nedoporučil zamýšlené stavební úpravy dle předloženého řešení realizovat. Dne 19. 8. 2009 předal žalobce orgánu památkové péče posudek Ing. J. Ždycha ze dne 22. 7. 2009 nebo 12. 8. 2009, č. 517-02/09-Z. Dne 27. 8. 2009 pod čj. NPÚ-341/4649/2009 Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Plzni, doplnil své předchozí odborné vyjádření o stanovisko k posudku Ing. J. Ždycha. Dne 13. 10. 2009 pod sp. zn. OPP/418/09 Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, na základě žádosti společnosti LUKR INGENEERING, a.s., vydal toto závazné stanovisko: Záměr změny víceúčelové stavby „Černice – Selská náves čp. 21, A. Školící středisko, B. Sportovně relaxační centrum“, tzv. Pivovarského dvora Plzeň, bývalé usedlosti čp. 21, Selská náves 2, na parcele parc. č. 298, k.ú. Černice, památkově chráněné území Vesnická památková rezervace Černice, v rozsahu nástavby pivních slunečních lázní v objektu A. Školící středisko, části A II, novostavby na místě původně hospodářské stavby stájí, je z hlediska státní památkové péče, podle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči, nepřípustný. Proti tomuto rozhodnutí orgánu památkové péče se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 4. 12. 2009, zn. KPP/2614/09, sp. zn. ZN/715/KPP/09, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí orgánu památkové péče ze dne 13. 10. 2009, sp. zn. OPP/418/09, potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu podala společnost LUKR INGENEERING, a.s., žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Usnesením ze dne 30. 4. 2012, čj. 57A 6/2010-54, zdejší soud žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 4. 12. 2009, zn. KPP/2614/09, sp. zn. ZN/715/KPP/09, jako nepřípustnou odmítl.

Dne 21. 4. 2011 požádala společnost LUKR INGENEERING, a.s., Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, o vydání závazného stanoviska k projektu „Černice – Selská náves čp. 21 RELAXAČNÍ PIVNÍ KOUPELE“. Dne 10. 5. 2011 pod čj. NPÚ-341/2110/2011 se Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Plzni, vyjádřil tak, že považuje

provedení zamýšlených prací na základě dokumentace „Černice – Selská návěs čp. 21 Relaxační pivní koupele“ za možné bez doplňujících podmínek. Dne 23. 5. 2011 pod čj. MMP/072041/11 Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, na základě žádosti vlastníka nemovitosti společnosti LUKR INGENEERING, a.s., vydal podle § 149 odst. 1 správního řádu toto závazné stanovisko: Provedení zamýšlené změny víceúčelové stavby čp. 21, Selská návěs 2, na pozemku parc. č. 298, k.ú. Černice, památkově chráněné území Vesnické památkové rezervace Černice, objektů AI. a AII. Školiciho střediska, podle předložené žádosti a projektové dokumentace stavby „Černice – Selská návěs čp. 21 RELAXAČNÍ PIVNÍ KOUPELE“, je z hlediska státní památkové péče, podle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči, přípustné.

Dne 12. 11. 2012 požádala společnost LUKR INGENEERING, a.s., Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, o vydání závazného stanoviska ke stavebnímu řízení na akci „Černice - Selská návěs čp. 21 PIVNÍ SLUNEČNÍ LÁZNĚ“. Dne 11. 12. 2012 pod čj. NPÚ-341/98739/2012 Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Plzni, sdělil, že zamýšlené změny víceúčelové stavby čp. 21, Selská návěs 2, na pozemku parc. č. 298, k.ú. Černice, na území Vesnické památkové rezervace Černice podle předložené projektové dokumentace pro stavební řízení „Černice - Selská návěs čp. 21, Pivní sluneční lázně“ jsou z hlediska zájmů státní památkové péče nepřijatelné, neboť by nepříznivě ovlivnily charakter objektu a zhoršily jeho začlenění do historické zástavby obce a mohly by se stát nevhodným příkladem pro ostatní stavebníky. Dne 9. 1. 2013 pod čj. MMP/254648/12 Magistrát města Plzně, odbor památkové péče, na základě žádosti společnosti LUKR INGENEERING, a.s., vydal toto závazné stanovisko: Provedení stavby „Černice – Selská návěs čp. 21 PIVNÍ SLUNEČNÍ LÁZNĚ“, změny víceúčelové stavby čp. 21, Selská návěs 2, na pozemku parc. č. 298, k.ú. Černice, v památkově chráněném území Vesnické památkové rezervace Černice, v rozsahu nástavby pivních slunečních lázní v objektu A. Školici středisko, části A II, novostavby na místě původně hospodářské stavby stájí, je z hlediska státní památkové péče, podle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči, nepřípustné.

Závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 9. 1. 2013, čj. MMP/254648/12, je velmi podrobně odůvodněno.

Své výhrady proti tomuto závaznému stanovisku uplatnil žalobce především v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. SZ ÚMO8/0184/13/PRA, čj. ÚMO8/0234/13. Odpovědí na tyto výhrady, které byly použity také jako žalobní body, se žalobce dočkal od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska hlavně prostřednictvím žalovaného správního orgánu.

Ohledně žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu lze *per analogiam* poukázat na tento názor Nejvyššího správního soudu: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění*

soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ (rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75).

V případech napadených rozhodnutí se správní orgány nedopustily výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistoty jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadená rozhodnutí obsahují všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný žalobce jejich obsahu porozuměl a pouze s jejich závěry nesouhlasí. Napadená rozhodnutí podle názoru soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí vyjádřily řádně ke všem tvrzením a podkladům žalobce, přičemž vyložily, proč jeho žádosti o změnu předmětné stavby nelze vyhovět. Z faktu, že v rozporu s přesvědčením žalobce byl jeho záměr posouzen jako z hlediska památkové péče nepřipustný, ještě nevyplývá, že by byla předmětná rozhodnutí nepřezkoumatelná. Námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně a nepřesvědčivě vyložily úvahy, jimiž se řídily, nepovažuje soud za důvodnou, neboť tyto orgány své úvahy v napadených rozhodnutích uvedly; skutečnost, že je žalobce považuje ze svého subjektivního pohledu za nedostatečné a nesprávné, protože se neshodují s jeho právním názorem, nedokládá, že jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná.

VI.3 Oprávněné zájmy vlastníka nemovitosti

Ohledně střetu soukromých a veřejných zájmů došel, jak se toho dovolává žalobce, Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „*Správní orgán musí při rozhodování na úseku památkové ochrany pečlivě vážit, zda omezení vlastnického práva, kterým je i závazné stanovení, jakým způsobem vlastník nemovitosti nacházející se na území památkové rezervace smí (či naopak nesmí) tuto nemovitost opravit, upravit či přebudovat, je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení, nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany.*“ (rozsudek ze dne 13. 8. 2009, čj. 7 As 43/2009-52).

Zdejší soud vnímá odlišnost věci, kterou právě projednává a již rozhoduje, a věci, ke které se v citovaném rozsudku vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Oč jde ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30A 64/2013, je s dostatek patrné z výše provedené rekapitulace. Ve věci, kterou se zabýval kasační soud, skutkově šlo o jednorázovou a poměrně úzce pojatou obnovu oken ve 3. a 4. nadzemním podlaží jednoho domu nacházejícího se na území Městské památkové rezervace Olomouc: žalobce žádal o povolení výměny stávajících oken za okna platová, kdežto orgán památkové péče trval na možnosti vyměnit stávající okna jen za okna dřevěná.

Ve zdejší kauze žalobce tvrdí, že jím požadovanou změnou předmětné stavby „by došlo pouze ke zvýšení hřebene a sklonu střechy jedné z budov, přičemž optická seznatelnost změny je naprosto minimální“ a že „změna spočívající v zásadě pouze ve zvýšení hřebene

střechy je minimální, z hlediska nárůstu hmotové změny se jedná o nárůst ve výši cca 2,6 %, maximálně do 3 %“.

Takovouto prezentaci předmětu sporu shledává soud značně neadekvátní.

V právě rozhodované kauze se za prvé nejedná o jednorázový požadavek, nýbrž o požadavek ve velmi rozsáhlém kontextu. Co všechno na daném místě zrekonstruoval a vybudoval, žalobce stručně přiblížil v bodě III. své aktuální žaloby. Jak k celé řadě žalobcových návrhů na obnovu objektů v Černicích postupně přistupovala státní správa, je zase shrnuto v úvodních částech odůvodnění předmětného závazného stanoviska orgánu památkové péče. Obě strany sporu, pochopitelně každá ze svého hlediska, připouštějí, že v minulosti hledaly a nalézaly řadu kompromisních řešení mezi požadavky žalobce a požadavky státní památkové péče. Je skutečností, že orgán památkové péče již dříve signalizoval, že rozsah a povaha žalobcem požadovaných rekonstrukcí je na samé hranici přípustnosti z hlediska památkové péče. Proto není divu, že orgán památkové péče – zhruba ve stejné době – sice ještě považoval za přípustnou obnovu v rozsahu svého závazného stanoviska ze dne 23. 5. 2011, čj. MMP/072041/11, ale už nepokládá za přípustnou obnovu v rozsahu svého závazného stanoviska ze dne 9. 1. 2013, čj. MMP/254648/12. Nelze tu absolutizovat jeden fakt, je nutno vidět věc v náležitých souvislostech.

Za druhé změna předmětné stavby nespočívá toliko ve zvýšení hřebene střechy (dále jde hlavně o 11 nebo 15 ks střešních oken). S nadsázkou by bylo možno říci, že i kdyby toto zvýšení nebylo požadováno, pořád by tu byly důvody k nevyhovění žádosti. Tak to ovšem postaveno nebylo a orgán památkové péče detailně a ze všech v úvahu přicházejících aspektů odůvodnil, proč došel k závěru o nepřípustnosti navrhované změny stavby. Soud vyjevené důvody nepřípustnosti předmětné stavby akceptuje a v podrobnostech na příslušné části odůvodnění závazného stanoviska orgánu památkové péče ze dne 9. 1. 2013, čj. MMP/254648/12, odkazuje.

Soud rozumí i tomu, že orgán památkové péče nemůže nadměrnou benevolencí zakládat legitimní očekávání jiných vlastníků nemovitostí ve skutkově shodných nebo podobných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Lze tak shrnout, že v daném případě je podle názoru soudu opodstatněna preference památkové ochrany před právem vlastníka nakládat se svým majetkem, resp. je náležitě odůvodněno upřednostnění té složky veřejného zájmu, které sleduje ochranu památek, oproti té složce veřejného zájmu, která spočívá v ochraně vlastnického práva.

K řečenému možno připojit ještě tento názor Nejvyššího správního soudu: „*Takzvaná právní věta, tedy shrnutí právního názoru obsaženého v rozhodnutí soudu vytvořené pro účely publikace ve sbírce soudních rozhodnutí, nepředstavuje obecně platné pravidlo schopné samostatné existence, nýbrž je třeba ji vnímat jednak v kontextu právní normy, kterou má vykládat, a jednak v kontextu skutkových a právních okolností rozhodnutí, z něž pochází. Je proto chybou, pokud je právní věta absolutizována a je jí argumentováno bez ohledu na konkrétní okolnosti rozhodovaného případu.*“ (rozsudek ze dne 11. 9. 2008, čj. 2 As 57/2008-84, publikovaný pod č. 1722/2008 Sb. NSS).

VI.4 Úmluva o ochraně architektonického dědictví Evropy

Soudu není z podané žaloby zřejmé, z jakého konkrétního důvodu či z jakých konkrétních důvodů by za daných okolností a ve vylíčených souvislostech mělo napadené rozhodnutí být v rozporu s čl. 11 Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy („Při respektování architektonického a historického charakteru dědictví se každá Strana zavazuje podporovat využívání chráněných statků s ohledem na potřeby současného života a adaptaci starých budov pro nové účely, je-li to vhodné.“).

VI.5 Posudek Ing. Josefa Ždycha

Ve správních spisech se nachází posudek Ing. J. Ždycha ze dne 22. 7. 2009 nebo 12. 8. 2009, č. 517-02/09-Z, na tvar a charakter střechy víceúčelové stavby „Černice – Selská návěs čp. 21“ v rozsahu nástavby pivních slunečních lázní v objektu A.

Objednatelem posudku byla společnost LUCRECIUS (správně: LUKRÉCIUS a.s.). Účelem posudku bylo „zpracování posouzení vlivu stávající střešní konstrukce a pláště na charakter okolní zástavby a architektury Vesnické památkové rezervace Černice“.

Znalci podávají posudky buď byli-li ustanoveni znalci v řízení před orgány veřejné moci, anebo jako odbornou pomoc na základě dohody s fyzickými nebo právnickými osobami. Znaleckým posudkem ve smyslu § 56 správního řádu je jen první z těchto případů; v přezkoumávaném řízení nebyl Ing. J. Ždych správním orgánem ustanoven znalcem, a proto na jeho posudek lze nahlížet pouze jako na znaleckou činnost prováděnou v souvislosti s právními úkony právnické osoby.

V *úvodu* posudku se mj. předesílá, že celé řešení bylo podřízeno vyhodnocení zástavby z hlediska architektonického výrazu projevujícího se v zástavbě z dálkových pohledů. Další technické parametry stavby či doplňkové konstrukce nebyly řešeny. Za důležité upozornění však znalec považuje tu skutečnost, že veškeré technické či technologické stavby v městských i venkovských sídlech nikdy nepůsobily stroze, ale dotvářely vzhled zástavby svou výraznou členitostí, rozdílnou výškou a „narušenými tvary“. U pivovarů je toto konstatování zcela zásadním. V *nálezu* – vyhodnocení stávajícího stavu se konstatuje: Objekt se nachází v okrajové části zastavěné obce – Vesnické památkové rezervace Černice s tím, že další části areálu jsou lokalizované v centrální části. Je dominantním prvkem zástavby. Objekt se nachází ve složité terénní konfiguraci. Objekt je orientován hlavní osou totožně jako navazující hospodářský objekt, který se nachází v původním stavu. Hřeben stávajícího objektu je výškově výrazně nižší než objekt navazující a tvořící linii střech. Sklon stávající střechy objektu A je řádově cca 19° a to je pro charakter zástavby na hranici vhodnosti, spíše nevhodné. Zakrytí objektu bylo provedeno krytinou Walther vlnovka W5 v červené cihlové barvě. Vzhledem k charakteru a původnímu významu stavby nevhodné. Klempířské prvky provedeny z plechu Cu tl. 0,60 mm. V *úkol*u znaleckého posudku se uvádí, že znalec v rámci posouzení odpovídá na tyto otázky: 1. Je stávající střecha na objektu A vhodná pro zástavbu Vesnické památkové rezervace Černice, 2. Existuje řešení střechy na objektu A, které je vhodnější než stávající zakrytí? 3. Jaká existují rizika případného dalšího řešení zastřešení objektu? Ve *vyhodnocení* znaleckého úkolu jsou uvedeny tyto odpovědi na předcházející

otázky: 1. Stávající střecha objektu A je pro zástavbu Vesnické památkové rezervace Černice vhodná s tím, že stávající hřeben je zbytečně posazen nízko. Stávající úroveň ve výšce 348,65 není opticky úplně vhodná. Bylo by vhodnější hřeben úpravou krovu zvednout a dodržet tak výškovou linii sousední zástavby. Z toho vyplývá, že i spád stávající střechy není architektonicky vhodný. 2. Vhodnější řešení střechy objektu A existuje. Jedná se o řešení, které upraví výšku hřebene na kótu 350,27. Tímto zásahem dojde k navýšení výšky hřebene o 1,62 m. Touto úpravou dojde ke zvýšení spádu střechy na cca 35° a dojde k výraznému zkvalitnění výrazu celé střechy objektu. Technicky se zlepší i odtokové poměry střechy a lze lépe využít jiného druhu pálené střešní krytiny. Posuzovatel doporučuje použít klasickou pálenou krytinu typu „bobrovka“ v provedení dle sousedního objektu. 3. Za předpokladu řešení v intencích předchozích dvou odpovědí nemá takto provedený plášť žádná rizika. V *závěru* posudku se shrnuje, že z celého posouzení jednoznačně vyplývá, že stávající konstrukce střechy je řešením akceptovatelným, i když případná úprava zvýšením úrovně hřebene, resp. zvýšením spádu střechy, resp. výměnou střešní krytiny dojde zcela jednoznačně ke zvýšení architektonické i technické kvality střechy. Takto upravený střešní plášť zásadně zvýší kvalitu výrazu tohoto objektu a je pro lokaci ve Vesnické památkové rezervaci Černice jednoznačně vhodnějším a kvalitnějším řešením.

Soud nemůže nahrazovat znalecký posudek svou vlastní odbornou úvahou; je však oprávněn hodnotit znalecký posudek – a tím spíše posudek zpracovaný v rámci odborné pomoci osobě soukromého práva – z takových hledisek, jako je úplnost, srozumitelnost, určitost, relace mezi zadáním a závěrem, relevance, kterou to má pro výsledek řízení, apod.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že se znalec nevyrovnal s účelem posudku, neboť neposoudil vliv stávající střešní konstrukce a pláště na charakter okolní zástavby a architektury Vesnické památkové rezervace Černice. Závažnější ovšem je, že v úvodu posudku znalec akcentuje dotváření vzhledu zástavby výraznou členitostí, rozdílnou výškou a „narušenými tvary“ staveb (příčemž u pivovarů je to zcela zásadní), zatímco v další části posudku se pléduje za zvednutí hřebene úpravou krovu a dodržení výškové linie sousední zástavby. Současně znalec předesílá, že technické parametry stavby nebyly řešeny, ale potřeba zvýšit úroveň hřebene střechy je odůvodněna ne přezkoumatelným architektonickým hlediskem, nýbrž zlepšením odtokových poměrů střechy a využitím jiného druhu pálené střešní krytiny. Soud se vzhledem k obsahu posudku samozřejmě nemůže ztotožnit ani s názorem žalobce, že znalec Ing. J. Ždych hodnotil navrhovanou změnu předmětné stavby komplexně. Lze tak uzavřít, že zde rozhodně nestojí proti sobě dva rovnocenné podklady, neboť komplexní je odborné vyjádření Národního památkového ústavu, kdežto posudek Ing. J. Ždycha se omezuje jen na jeden aspekt věci, a to jej ještě traktuje v očividných rozporech.

VI.6 Z á v ě r

K závěrečné části bodu IV. žaloby soud konstatuje, že s těmi namítanými porušeními, které bylo možno přezkoumat, se vypořádal v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku, kdežto ta porušení, která jsou prezentována toliko paušalizujícím způsobem, nelze mít za skutečné žalobní body, neboť z nich není patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (nebo nicotné).

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však náhrady nákladů soudního řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 21. ledna 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková